

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 03, 2017

Nummer 3, 2017

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:67](#) 24-01-2017

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:255](#) 26-01-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:132](#) 18-01-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:136](#) 10-01-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:10459](#) 27-12-2016

X/Y

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:5484](#) 20-12-2016

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:4095](#) 11-10-2016

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:523](#) 27-01-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:725](#) 26-01-2017

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:309](#) 26-01-2017

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:350](#) 25-01-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:587](#) 25-01-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:657](#) 25-01-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:607](#) 24-01-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:240](#) 24-01-2017

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:313](#) 24-01-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:241](#) 20-01-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:238](#) 19-01-2017

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:168](#) 18-01-2017

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2017:184](#) 12-01-2017

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2016:7126](#) 22-12-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:7257](#) 20-12-2016

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2016:7483](#) 25-11-2016

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:7116](#) 23-11-2016

X en Y/Radboudumc

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:16677](#) 03-11-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:4601](#) 02-06-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:7256](#) 25-05-2016

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:318](#) 26-01-2017

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:380](#) 26-01-2017

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2016:5106](#) 29-12-2016

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2016:5021](#) 22-12-2016

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2017:50](#) 18-01-2017

[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2017:1](#) 10-01-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Midden-Nederland](#) 14-12-2016

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Overijssel](#) 30-12-2016

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Den Haag](#) 08-12-2016

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Regresaanspraken Zorgverzekeraars](#) 05-12-2016

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

Onvoldoende toezicht bij val van speeltoestel levert geen aansprakelijkheid op van onderwijsinstelling dan wel buitenschoolse opvang.

mr. K.M. Zweep

RECHTSPRAAK

X/Y

Het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (hierna: 'het hof') overweegt dat HDI, als verzekeraar waar een proefpersonenverzekering in de zin van de Wet medisch-wetenschappelijk onderzoek met mensen (hierna: 'WMOM') was afgesloten, terecht de dekking afwijst, nu de schademelding buiten de uitlooptermijn door appellant bij HDI is gemeld. Deze uitlooperperiode betreft een kernbeding en is daarom niet aan te merken als algemene voorwaarde. Ten aanzien van de eis jegens MediRisk en Stichting Rijnstate Ziekenhuis (hierna: 'het ziekenhuis') oordeelt het hof dat er geen sprake is van een tekortkoming dan wel onrechtmatige daad jegens appellant, ten aanzien van het door hem ondergane medisch-wetenschappelijke onderzoek (hierna: 'de trial'). Het hoger beroep slaagt niet en het vonnis van de Rechtbank Midden-Nederland (hierna: 'de rechtbank') wordt bekrachtigd.

Het gaat in deze hogerberoepszaak om het volgende. Appellant is sinds zijn geboorte drager van het hepatitis B-virus en is daarvoor van 1995 tot 2004 onder behandeling geweest bij een internist in het ziekenhuis. Begin 2001 is appellant begonnen aan deelname aan een trial van het Erasmus Medisch Centrum te Rotterdam voor patiënten met chronische hepatitis B, welke hem werd aangeboden door de internist. Enige maanden voor de start van de trial was appellant een auto-ongeval overkomen waarbij zijn jongere broer was komen te overlijden. Als gevolg daarvan was appellant onder behandeling van een psycholoog, in verband met depressieve klachten, PTSS en onverwerkte rouw. De internist was hiervan op de hoogte en heeft appellant daarom laten onderzoeken door een klinisch psycholoog alvorens hem te laten starten met de trial. De klinisch psycholoog oordeelde dat er geen contra-indicatie aanwezig was voor deelname aan de trial. Appellant geeft vervolgens toestemming voor de experimentele behandeling van 52 weken en ondertekent de daartoe strekkende, in een patiënten-informatieformulier neergelegde, overeenkomst. In dat formulier stond vermeld dat

er was voorzien in een verzekering op basis van de WMOM, en dat, indien de deelnemer van mening was door of tijdens het onderzoek schade te hebben opgelopen, dit zo snel mogelijk moest worden gemeld aan HDI (wiens gegevens onderaan het formulier stonden vermeld) en dat niet-nakoming van deze verplichting kon leiden tot het niet-vergoeden van de schade. Na deelname aan de trial bleek tussen juni en september 2003 uit laboratoriumonderzoek dat het hepatitis B-virus bij appellant opspeelde. Na onderzoek van de internist bleek appellant tijdens de trial daadwerkelijk een geneesmiddel, Lamivudine, te hebben ontvangen (en niet een placebo) waarop hij goed gereageerd had. De internist schreef dit geneesmiddel opnieuw voor en appellant gebruikte dit tot september 2004. In augustus/september 2004 ontwikkelde appellant buikklachten, waarna de huisarts van appellant aan de internist heeft gevraagd of dit een bijwerking van Lamivudine kon zijn. De internist heeft toen aangegeven dat dit geen bekende bijwerking was. In november 2004 is bij appellant de ziekte van Crohn gediagnosticeerd. Rond januari 2005 heeft appellant de volgens hem ondervonden bijwerkingen van Lamivudine gemeld aan Bijwerkingencentrum Lareb (hierna: 'Lareb'). Bij brief van 10 juni 2008 heeft appellant zowel HDI als MediRisk (als zijnde de aansprakelijkheidsverzekeraar van het ziekenhuis) aansprakelijk gesteld. De aansprakelijkheid werd door hen afgewezen. In eerste aanleg heeft appellant primair een verklaring voor recht gevorderd dat HDI tekort is geschoten in de nakoming van de op haar rustende verplichting tot uitkering van de schade van appellant en de rechtbank gevraagd HDI te veroordelen tot vergoeding van onder de proefpersonenverzekering van de door appellant geleden en nog te lijden schade. Subsidiair heeft appellant een verklaring voor recht gevorderd dat MediRisk en/of het ziekenhuis aansprakelijk zijn voor de door appellant geleden en te lijden schade en gehouden zijn alle schade die door het onrechtmatig handelen is en zal worden veroorzaakt te vergoeden. De rechtbank wijst beide vorderingen af, waarna appellant onderhavig hoger beroep heeft ingesteld. Ten aanzien van het tegen HDI gevorderde overweegt het hof dat conform de bij de verzekering horende polisvoorwaarden (welke zijn opgesteld conform het destijds geldende 'Tijdelijk besluit verplichte verzekeringen bij medisch-wetenschappelijk onderzoek met mensen') de schade wordt gedekt die een vergoedingsrechtelijke lijdt door aantasting van de gezondheid waarvan kan worden vastgesteld dat deze redelijkerwijs het gevolg is van het onderzoek, mits de schade zich heeft geopenbaard gedurende de deelname dan wel binnen vijf jaar na deelname aan het onderzoek. Hierbij geldt dat de schade zich heeft geopenbaard wanneer deze bij de verzekeraar wordt gemeld. Deze informatie staat tevens vermeld op het aan appellant verstrekte patiënten-informatieformulier en het hof is dan ook van oordeel dat appellant voldoende was geïnformeerd over zijn rechten en plichten uit de verzekering met vijf jaar uitlooptermijn, zodat het niet-nakomen van deze verplichting in beginsel aan hem kan worden tegengeworpen. Het hof gaat ook voorbij aan het beroep van appellant op vernietiging

van de polisvoorwaarden, omdat deze onredelijk bezwarend zouden zijn. Naast het feit dat appellant geen partij is bij de verzekeringsovereenkomst, oordeelt het hof dat de uitlooperperiode een primaire dekkingsoomschrijving betreft die door haar tijdsbegrenzing een beding is dat de kern van de prestaties aangeeft, en duidelijk en begrijpelijk is geformuleerd, en daarmee geen algemene voorwaarde in de zin van artikel 6:231 sub a BW betreft. Ook conform Richtlijn 93/13/EEG is er sprake van een kernbeding. Vervolgens oordeelt het hof dat vaststaat dat appellant de schade te laat, namelijk na de geldende termijn van vijf jaar, bij HDI heeft gemeld. Appellant heeft aangevoerd dat de eerdere meldingen van zijn klachten bij de internist al moeten worden aangemerkt als schademeldingen bij HDI, maar dit standpunt gaat volgens het hof niet op. Appellant had, op basis van de vermelde informatie op het patiënten-informatieformulier en zijn opleidingsniveau, redelijkerwijs behoren te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen melding van klachten en bijwerkingen aan de behandelend arts en van schade aan de verzekeraar. Bovendien valt niet in redelijkheid in te zien waarom appellant de bijwerkingen destijds wel meldde aan Lareb, maar hij lichamelijk en psychisch niet in staat zou zijn geweest om de schade, zoals voorgeschreven in het patiënten-informatieformulier, te melden bij HDI. Evenmin is voor de uitzonderlijke maatregel van vereenzelviging van de internist met HDI geen plaats. Het hof oordeelt dan ook dat appellant in juni 2010, toen de schade voor het eerste werd gemeld bij HDI, geen dekking meer had. Ten aanzien van het tegen MediRisk en het ziekenhuis gevorderde voert appellant aan dat hij psychisch niet in staat was om te beslissen tot en deel te nemen aan de trial. Het hof oordeelt dat, ondanks het feit dat psychosociale klachten geen exclusie criterium vormden voor deelneming aan de trial en onderzoek door een psycholoog dus geen noodzakelijke voorwaarde was, de internist wegens de psychosociale problematiek van appellant een verwijzing voor onderzoek door een klinisch psycholoog heeft gegeven, toegespitst op de vraag of appellant wel in staat moest worden geacht de behandeling, die forse bijwerkingen kan hebben, te doorstaan. Dit getuigt er volgens het hof van dat de internist ruim aan zijn zorgplicht heeft voldaan. De klinisch psycholoog heeft vervolgens geoordeeld dat er geen sprake was van een contra-indicatie, en het was niet aan de internist om in dat oordeel van de klinisch psycholoog te treden, aldus het hof. Appellant beroept zich voorts op artikel 4 WMOM, waarvan het eerste lid verbiedt wetenschappelijk onderzoek te verrichten met proefpersonen die niet in staat zijn tot een redelijke waardering van hun belangen ter zake. Dit beroep gaat volgens het hof niet op, nu dit verbod niet geldt voor onderzoek dat mede aan de proefpersonen zelf ten goede kan komen en uit meerdere (medische) documenten volgt dat appellant zich goed bewust was van de strekking van de trial. Ook blijkt uit het medisch dossier dat er tijdens de trial door de internist voldoende aandacht is geschonken aan de psychosociale situatie van appellant en dat de internist erop mocht vertrouwen dat hij voor deze problemen hulp had gezocht. Het hof oordeelt voorts dat er geen aanleiding voor opschorting van de trial was (op grond van art. 10

lid 1 WMOM) nu niet gebleken is dat de internist op de hoogte was van (de pas veel later opgetreden) structurele darmklachten. Voorts is niet gebleken, en door appellant onvoldoende onderbouwd, dat hij de trial heeft ervaren als een grote nachtmerrie met hevige pijnklachten, lichamelijke en psychische afhankelijkheid, suïcidale gedachten en algehele malaise. Met betrekking tot het verwijt van appellant dat de internist hem, zonder informed consent, in september 2003 opnieuw Lamivudine heeft voorgeschreven overweegt het hof dat de behandeling met Lamivudine destijds de professionele standaard was in situaties als die waarin appellant toen verkeerde. Uit het medisch dossier blijkt dat het vervolgens ook goed ging met appellant, totdat hij pas in juli/augustus 2004 buikklachten ontwikkelde, welke bovendien niet afnamen nadat appellant op advies van zijn huisarts met Lamivudine was gestopt. Niet is gebleken dat de internist hiermee in zijn taak als redelijk handelend en bekwaam internist jegens appellant tekort is geschoten, laat staan onrechtmatig zou hebben gehandeld. Tot slot overweegt het hof dat het standpunt van appellant dat uit diverse literatuur- en wetenschappelijke studies een verband tussen de tijdens de trial toegediende medicatie en de ziekte van Crohn is vastgesteld niet meer ter zake doet, nu niet is gebleken van dekking door HDI dan wel van enige normschending van de internist c.q. het ziekenhuis. Het bewijsaanbod van appellant ten aanzien van dit standpunt wordt dan ook gepasseerd. De grieven falen en het hof bekrachtigt het bestreden eindvonnis van de rechtbank.*mr. J.A. De Clerck*

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-12-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:10459

Zaaknummer: 200.159.461

Wetsartikelen: 7 lid 3 WMOM, 4 WMOM, 10 lid 1 WMOM en 6:231 sub a BW

RECHTSPRAAK

X en Y/Radboudumc

De ouders van een minderjarige hebben het Radboudumc in rechte betrokken. Zij vorderen een verklaring voor recht dat het Radboudumc aansprakelijk is voor de schade van hun kind. Zij baseren zich op een rapport van een samen met het Radboudumc buiten rechte benoemde deskundige. De rechtbank staat toe dat de ouders de deskundige zullen horen, zulks op de voet van artikel 200 Rv.

De onderhavige procedure is aangespannen door de ouders van de minderjarige A. A is op 6 januari 2016 geboren. Na zijn geboorte is A opgenomen op de neonatale intensive care-unit van het Radboudumc vanwege sterke verdenking van het bestaan van een oesophagusatresie (een slokdarmafsluiting, waarbij het bovenste en onderste deel van de slokdarm niet met elkaar zijn verbonden) zonder fistel (een abnormale verbinding tussen, bijvoorbeeld, de slokdarm en de luchtpijp). A is in verband hiermee op 2 maart 2016 geopereerd aan de kringspier van zijn maag waarbij tevens de lengte van de ruimte tussen beide delen van de slokdarm is gemeten. Op 6 april 2016 heeft vervolgens de operatieve correctie van de oesophagusatresie plaatsgevonden. Nadien zijn bij A problemen ontstaan. Bij heroperatie bleek de hele slokdarmnaad open te liggen en het gebied daaromheen ontstoken te zijn. Later werd vastgesteld dat bij A een Horner'syndroom was ontwikkeld (een neurologische aandoening, veroorzaakt door een niet goed functionerende sympathische zenuw, waarbij het ooglid van een oog afhangt, de pupil van het oog klein is en sprake is van een diepliggend oog en droge huid rond het oog). Op 3 mei 2010 ontwikkelde A bovendien koorts. Na onderzoek bleek dat sprake was van een systemische infectie met lijnsepsis (een bloedvergiftiging die is ontstaan doordat bacteriën via een infuus in de bloedbaan zijn gekomen) en een ontsteking van het mediastinum. Van 5 tot 13 mei 2010 is A opgenomen op de kinder-intensive care. A heeft thans nog geen functionerende slokdarm. Zijn speeksel loopt af via de in de hals naar buiten geleide slokdarm. Voor zijn voeding is hij op een voedingssonde aangewezen. Deze voeding wordt hem meerdere keren per dag door zijn ouders gegeven. De ouders vorderen thans een verklaring voor recht dat het Radboudumc aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade en een veroordeling tot vergoeding van de schade. Zij baseren zich ter

onderbouwing van hun stellingen op een rapport van prof. dr. N.M.A. Bax, emeritus hoogleraar kinderchirurgie van het Erasmusmc. Dit rapport is tot stand gekomen op verzoek van beide partijen. Ook het Radboudumc is van mening dat het rapport van Bax tot uitgangspunt kan dienen, maar het ziekenhuis leest de conclusies van de deskundige anders dan de ouders dat doen. De rechtbank ziet hierin aanleiding om de ouders toe te staan de deskundige op voet van artikel 200 Rv als niet door de rechtbank benoemde deskundige te doen horen. De rechtbank beveelt tevens een comparitie van partijen.*mr. dr. R.P. Wijne*

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 23-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:7116

Zaaknummer: C/05/300374 / HA ZA 16-168

Advocaten: F.W. Brugman en K. Mous

Wetsartikelen: 200 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Vermogensdelict; veroordeling voor oplichting en verduistering. Naast toekenning van materiële schadevergoeding óók toekenning van immateriële schadevergoeding aan enkele van de gedupeerden. Toegekende bedragen: € 100, € 250, € 350 en € 500. Motivering rechtbank: toewijzing van immateriële schade vindt slechts in zeer bijzondere gevallen plaats, maar in dit geval bestaat daartoe aanleiding omdat het vertrouwen van deze gedupeerden op ernstige wijze is beschaamd en het toegebrachte leed extra is verzwaard door het toesturen van een kwetsende en bedreigende kaart.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 27-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:523

Zaaknummer: 05/880532-15

Rechters: M.A. Bijl, F.J.H. Hovens en A. Tegelaar

Advocaten: S.H.O. Schaapherder

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft een badgeiser verkeerd geïnstalleerd waardoor een bewoner door koolmonoxidevergiftiging om het leven kwam. Hij wordt veroordeeld voor dood door schuld. Twee partijen voegen zich als benadeelden. Slachtoffer 1 (nabestaande) krijgt € 1.188,61 aan materiële schadevergoeding (kosten gerelateerd aan uitvaart) vergoed op de voet van artikel 6:108 BW. Slachtoffer 2 – medebewoner – vordert € 7.886,22 voor: reiskosten bijwonen begrafenis en ontruimen woning, ziekenhuiskosten, kosten asielopvang hond, kosten huisraad, kosten onterecht betaalde huur en niet terugbetaalde borgsom, alsmede immateriële schade. Deze vordering wordt afgewezen omdat de kosten niet kunnen worden aangemerkt als kosten van levensonderhoud en verzorgen (artikel 6:108 BW).

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 26-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:309

Zaaknummer: 08.760108-14 (P)

Rechters: G.H. Meijer, S. Taalman en M. Bruggen

Advocaten: H.J. Voors

Wetsartikelen: 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag en poging tot doodslag. Toekenning van vergoeding ter zake shockschade aan diverse benadeelde partijen.

Strafrecht. Tijdens een ruzie tussen verdachte en slachtoffer 1 – de partner van verdachtes moeder – brengt verdachte slachtoffer 1 door messteken om het leven. Ook de zoon van slachtoffer 1 wordt met messteken verwond. Bij deze gebeurtenissen waren verder aanwezig: de moeder van verdachte, haar pleegzoon, de dochter van slachtoffer 1 en haar vriend. Verdachte wordt vrijgesproken van moord, maar veroordeeld voor doodslag van de partner en poging tot doodslag van diens zoon. De zoon, de pleegzoon, de dochter en haar vriend, alsmede een zoon en drie andere dochters van slachtoffer 1, hebben zich als benadeelde partij gevoegd.

Bij de beoordeling van hun vorderingen maakt het hof nadrukkelijk onderscheid tussen de vier posities op grond waarvan schadevergoeding kan worden gevorderd: (a) als erfgenaam (dochter 2); (b) als drager(s) van de kosten van lijkbezorging (artikel 6:108 lid 2 BW); (c) als direct slachtoffer van het overlijden van slachtoffer 1 (met een nader onderscheid tussen shockschade of immateriële schadevergoeding) en (d) als direct slachtoffer van de poging tot doodslag van slachtoffer 2 (met een onderscheid tussen de schade van het slachtoffer zelf en verplaatste schade).

Het hof overweegt ter zake categorie (a) en (b) dat de wet slechts beperkte mogelijkheden biedt voor nabestaanden/ erfgenamen om zich als benadeelde partij te voegen. Het kan dan slechts gaan om vorderingen die het slachtoffer ten tijde van het strafbare feit op de verdachte had en vervolgens onder algemene titel door de erfgenamen zijn verkregen. Onder deze noemer acht het hof de door dochter 2 gevorderde schoonmaakkosten van de woning toewijsbaar. Op de voet van artikel 6:108 BW wijst het hof voorts de kosten van lijkbezorging – gevorderd door de kinderen van slachtoffer 1, de vriend van dochter 1 en de pleegzoon – toe.

Met betrekking tot categorie (c) – schadevorderingen die betrekking hebben op de doodslag van slachtoffer 1 – overweegt het hof dat het gaat om zelfstandige vorderingen van de aanwezige dochter en haar vriend, slachtoffer 2 en de pleegzoon wegens shockschade. Ten

aanzien van alle vier de personen oordeelt het hof dat is voldaan aan de vereisten voor toekenning van shockschade (HR 22 februari 2002, *NJ* 2002/240 en HR 9 oktober 2009, *NJ* 2010/3870). Aan alle vier kent het hof € 5.000 aan smartengeld toe. Ter zake van de vriend van dochter 1 besteedt het hof nog aandacht aan diens overlijden, overwegende dat het strafprocesrecht niet voorziet in voeging in en overname van het geding in hoger beroep door zijn nabestaanden, zodat deze vordering op naam van de vriend wordt behandeld en toegewezen (artikel 361 lid 4 Sv en HR 15 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:917). De andere benadeelde partijen (kinderen van slachtoffer 1) voeren aan dat de verdachte het oogmerk had immateriële schade toe te brengen (artikel 6:106 lid 1 BW), zodat zij – aldus het hof – in ieder geval ontvankelijk zijn in hun vordering. Hun vorderingen ter zake immateriële schadevergoeding worden echter afgewezen, nu het hof het oogmerk tot het toebrengen daarvan niet aannemelijk acht en het Nederlandse recht geen grond biedt voor vergoeding van affectieschade.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-01-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:255

Zaaknummer: 20-003888-14

Rechters: E.A.A.M. Pfeil, S.C. van Duijn en H.A.W. Vermeulen

Wetsartikelen: 51f Sv en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

De invaliditeitsuitkering is op goede gronden toegekend naar een percentage van twintig procent. De gevraagde vergoeding voor huishoudelijke hulp werd ten onrechte afgewezen. De wijziging in de causale medische omstandigheden was niet meegenomen in de oorspronkelijke beoordeling.

De invaliditeitsuitkering op grond van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 is op goede gronden toegekend naar een percentage van twintig procent. In de medische advisering is inzichtelijk beargumenteerd dat de psychische klachten van appellant zijn ontstaan door meerdere oorzaken en dat die klachten hebben geleid tot 25 procent algehele psychische invaliditeit. Aangezien zestig procent van de psychische klachten moet worden toegeschreven aan de oorlogservaringen, leidt dit tot een arbeidsongeschiktheid van twintig procent.

De gevraagde vergoeding voor huishoudelijke hulp op grond van de algemene oorlogsongevallenregeling werd ten onrechte afgewezen. De medische gesteldheid van appellant is verslechterd. Deze wijziging in de causale medische omstandigheden had bij de heroverweging van het bezwaar betrokken moeten worden. De Raad voorziet zelf in de zaak en kent de voorziening voor huishoudelijke hulp toe. Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 26-01-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:380

Zaaknummer: 14/2711 AOR

Rechters: B.J. van de Griend

RECHTSPRAAK

Toekenningen op grond van de algemene oorlogsongevallenregeling terecht geweigerd omdat causaal verband ontbreekt. Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Appellante heeft niet betwist dat haar fysieke klachten losstaan van de brandstichtingen. Zij is echter wel van mening dat haar psychische klachten daarmee wel verband houden en beroept zich daarbij op de door haar overgelegde rapportage van de arts.

Ter uitvoering van de tussenuitspraak (ECLI:NL:CRVB:2016:521) heeft verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar genomen, waarmee niet geheel aan appellante is tegemoetgekomen.

De geneeskundig adviseur heeft gemotiveerd uiteengezet waarom hij van mening is dat de psychopathologie van appellante is terug te voeren op de vele traumatische gebeurtenissen uit haar latere leven en niet op het (onbewust) meemaken van de brandstichtingen als baby.

Toekenningen op grond van de algemene oorlogsongevallenregeling is terecht geweigerd. Het gebrek in het bestreden besluit is met het nieuwe besluit hersteld. Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 26-01-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:318

Zaaknummer: 14/1866 AOR

Rechters: B.J. van de Griend

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Schietpartij in een woning. Terwijl drie vrienden met wapens spelen, lost een van hen een schot. Een andere jongen wordt in zijn been geraakt. De schutter wordt veroordeeld voor zware mishandeling. De vordering van het slachtoffer, strekkende tot vergoeding van beschadigde kleding, ziektekosten, telefoon- en portokosten, reis- en parkeerkosten en kosten van ziekenhuisopname (totaal: € 1.549,98), wordt toegewezen. Inzake de vordering huishoudelijke hulp en verlies van arbeidsvermogen, alsmede immateriële schade wordt het slachtoffer niet-ontvankelijk verklaard. De rechtbank kan niet uitsluiten dat er sprake is van eigen schuld en de benadeelde partij heeft valse aangifte gedaan om de toedracht te verbloemen. Onder deze omstandigheden is niet duidelijk wat de gevolgen zijn voor het behoud van zijn dienstbetrekking. De vaststelling van de genoemde schadeposten levert daarom een onevenredige belasting van het strafproces op.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:725

Zaaknummer: 10/710163-16

Rechters: E.I. Mentink, K. Helmich en E.M.D. Angela

Advocaten: Ö Saki

RECHTSPRAAK

In deze asbestzaak (tussenvonnis) rijst de vraag of voor de mededeling in de zin van artikel 6:106 lid 2 BW ten behoeve van de overgang van de smartengeldvordering onder algemene titel van doorslaggevend belang is of die mededeling de wederpartij voor het overlijden van het slachtoffer heeft bereikt. De rechtbank overweegt dat het moment waarop de mededeling wordt gedaan belangrijker is dan het moment waarop deze de aansprakelijke persoon bereikt.

Een mesothelioomslachtoffer stelt Hertel aansprakelijk voor de schade die hij lijdt als gevolg van blootstelling aan asbest door Hertel. Hij geeft daarbij tevens te kennen aanspraak te maken op smartengeld. Dit doet hij bij brief van 23 december 2014, die wordt verzonden aan het postbusadres van Hertel. Op 27 december 2014, vier dagen later, overlijdt de man. Eiseres vordert een verklaring voor recht dat Hertel jegens de man en haar onrechtmatig heeft gehandeld en daardoor jegens haar schadeplichtig is geworden, Hertel te veroordelen tot betaling van het bedrag van € 75.000 aan smartengeld en veroordeling tot vergoeding van de overlijdensschade. Toepassing van de lange verjaringstermijn ex artikel 3:310 lid 2 BW wordt naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar geoordeeld (na afweging van de gezichtspunten uit het arrest *Van Hese/Schelde*). Eiseres wordt evenwel opgedragen nader bewijs aan te leveren van de gestelde blootstelling aan asbestvezels.

Hertel voert voorts aan dat de vordering tot betaling van smartengeld niet ingevolge artikel 6:106 lid 2 BW van de man op eiseres is overgegaan, omdat de brief van 23 december 2014 Hertel niet voor het overlijden van de man heeft bereikt. Nu Hertel niet heeft betwist dat de brief op 23 december 2014 is verzonden, staat vast dat deze op enig moment tussen 24 december 2014 en 7 januari 2015 bij Hertel is bezorgd; de rechtbank houdt evenwel voor mogelijk dat de brief Hertel heeft bereikt nadat de man op 27 december 2014 is overleden.

De rechtbank is van oordeel dat voor de mededeling in de zin van artikel 6:106 lid 2 BW ten behoeve van de overgang van de smartengeldvordering onder algemene titel niet van doorslaggevend belang is dat die mededeling de wederpartij voor het overlijden van het slachtoffer heeft bereikt. De rechtbank overweegt onder verwijzing naar de parlementaire

geschiedenis dat het doel van de bepaling is om te voorkomen dat een smartengeldvordering tenietgaat voordat daar overeenstemming over is bereikt. De ratio achter de beperking dat de mededeling door de benadeelde zelf moet worden gedaan, is gelegen in het feit dat het een hoogst persoonlijk recht betreft en door de wetgever beoogd werd te voorkomen dat daaruit 'kapitaal geslagen' zou kunnen worden als de gelaedeerde zelf inmiddels is overleden en de vergoeding dus niet meer tot verzachting van het leed kan dienen. De rechtbank overweegt dat het onderhavige geval 'bij uitstek' een geval betreft waarvoor artikel 6:106 lid 2 BW is bedoeld: de man heeft als benadeelde zelf aanspraak gemaakt op vergoeding van immateriële schade, kennelijk mede met het doel dat deze – wanneer de man de schadevergoeding zelf niet meer zou ontvangen, hetgeen op dat moment al zeker was – ten goede zou komen aan zijn echtgenote. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat het moment waarop de mededeling wordt gedaan, dan ook veel belangrijker is dan het moment waarop deze de aansprakelijke persoon bereikt. Bovendien wordt Hertel naar het oordeel van de rechtbank ook niet in enig belang geschaad wanneer zij de betreffende mededeling ontvangen zou hebben vlak na het overlijden van de man.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:657

Zaaknummer: C/10/494212 / HA ZA 16-110

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten

Advocaten: R.F. Ruers en L.C. Dufour

Wetsartikelen: 6:106 lid 2 BW, 3:310 lid 2 BW en 6:2 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Heeft de Staat in de jaren 2007-2010 (1) eisers onvoldoende geïnformeerd over de hem bekende gevaren van Q-koorts en (2) te lang gewacht adequate maatregelen te treffen om eisers tegen die gevaren te beschermen?

Voorwerp van geschil is of de Staat in de jaren 2007-2010 (1) eisers onvoldoende heeft geïnformeerd over de hem bekende gevaren van Q-koorts en (2) te lang heeft gewacht adequate maatregelen te treffen om eisers tegen die gevaren te beschermen.

Eisers zijn vrijwel allemaal besmet (geweest) met *C. burnetii* in de periode 2007-2010, en hebben ziekteverschijnselen van Q-koorts ontwikkeld. Enkele eisers zijn nabestaanden van personen die als gevolg van zo een besmetting zijn overleden. Voor eisers heeft de eigen besmetting met Q-koorts dan wel die van familieleden ingrijpende en blijvende gevolgen gehad, op fysiek, psychisch en financieel vlak. Het gaat eisers in deze zaak om 'herkenning en erkenning' van hun positie en om een veroordeling van de Staat tot schadevergoeding.

Ten aanzien van het eerste hoofdverwilt (maatregelen waren onvoldoende en te traag) oordeelt de rechtbank dat de Staat, bij het treffen van maatregelen ter bestrijding van de Q-koortsepidemie, niet onrechtmatig jegens eisers heeft gehandeld. De rechtbank overweegt hierbij dat het voor de bestrijding van Q-koorts toepasselijke juridisch kader verschilt van dat voor de door eisers genoemde dierziektes als mond-en-klauwzeer, varkenspest en vogelpest. Deze ziektes waren reeds lang voor 2007 aangewezen als besmettelijke dierziekte voor runderen, varkens, respectievelijk vogels, ter uitvoering van EU-richtlijnen op het gebied van dierziektenbestrijding, waarmee deze onder de b-grond van artikel 15 lid 2 Gezondheids- en welzijnswet voor dieren (GWWD) vallen (zie 3.7). In deze richtlijnen zijn bestrijdingsmaatregelen opgenomen die de lidstaat bij uitbraak van de dierziekte(n) waarop de richtlijn betrekking heeft, moet nemen. Tot deze maatregelen behoren het melden van de ziekte door de houder van het dier aan de bevoegde autoriteiten, het plaatsen van waarschuwborden en kentekens, het reinigen en ontsmetten van gebouwen en dergelijke en ook het doden van zieke en verdachte dieren en het onschadelijk maken van producten en voorwerpen die besmet zijn of ervan worden verdacht gevaar op te leveren voor de

verspreiding van smetstof. Daarnaast kan het Unierecht vergen dat maatregelen zoals een vervoersverbod worden toegepast als vrijwaringsmaatregel om te voorkomen dat de dierziekte zich verspreidt naar andere lidstaten.

Ten aanzien van het tweede hoofdverwilt (onvoldoende voorlichting) oordeelt de rechtbank dat de Staat niet in zijn informatieverplichtingen jegens eisers is tekortgeschoten. Eisers verwijten de Staat dat hij vanaf de lente van 2007 tot december 2009 het publiek de noodzakelijke informatie over de Q-koortsuitbraak en de grote gevaren daarvan heeft onthouden en dat hij het algemene publiek doelbewust en op basis van onjuiste argumenten op kennisachterstand heeft gesteld. De minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (LNV) had de exacte locatie van de besmette bedrijven eerder dan pas in december 2009 bekend moeten maken. De berichten op de website van de RIVM en de rijksoverheid hadden vrijwel allemaal betrekking op maatregelen die geitenhouders moesten nemen en bevatten geen duidelijke waarschuwing of informatie over de gevaren van Q-koorts voor het publiek. Het grote publiek, en daarmee eisers, was geen doelgroep van voorlichting. Waarschuwingen dienen het publiek te bereiken, effectief en gedragsbeïnvloedend te zijn en daaraan voldeden de berichten op de websites niet. In de woorden van eisers: 'wie een fietstochtje gaat maken, kijkt niet eerst op de website van het RIVM'. Volgens eisers heeft de Staat daarmee zijn verplichtingen op grond van artikel 2 en 8 EVRM geschonden.

Uit artikel 2 EVRM, dat het recht op leven beschermt, en artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven beschermt, vloeien voor de Staat positieve verplichtingen voort. De rechtbank is van oordeel dat de verplichting tot ambtshalve informatieverstrekking die onder omstandigheden uit artikel 2 en 8 EVRM kan worden afgeleid hier van toepassing is. Ten aanzien van de wijze waarop de Staat uitvoering geeft aan de positieve verplichtingen op grond van artikel 2 en 8 EVRM geldt, zoals al is overwogen, de '*margin of appreciation*'. De Staat heeft dus ruimte voor beleidskeuzes. De rechtbank komt tot de conclusie dat de Staat niet in zijn informatieverplichtingen jegens eisers is tekortgeschoten. Van onrechtmatig handelen van de Staat, zoals in het tweede hoofdverwilt door eisers aan de orde gesteld, is dus geen sprake.

De rechtbank komt tot de conclusie dat er geen sprake is van onrechtmatig handelen in de zin van regelgevingsfalen of schending van informatieplichten in de zin van de GWWD en artikel 2 en 8 EVRM.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:587

Zaaknummer: C/09/499740 / HA ZA 15-1271

Rechters: J.W. Bockwinkel, L. Alwin en R.C. Hartendorp

Advocaten: I.P.C. Sindram, L.M.M. Rohof, G.J.H. Houtzagers en E.H.P. Brans

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag, diefstal en diefstal met geweld. Het slachtoffer krijgt € 50.000 aan immateriële schadevergoeding toegewezen. De rechtbank overweegt dat slachtoffers van dit soort ernstige feiten daar psychisch gezien vaak nog jarenlang last van hebben en daardoor in hun dagelijks bestaan gehinderd worden en dat dit ook in deze zaak het geval is. Daarnaast is er sprake van fysiek letsel (blijvende littekens en ernstig hersenletsel). Verder toewijzing van materiële schadevergoeding (daggeld, kleding/schoenen, horloges, ketting, kosten opvragen medische informatie) ad € 8.454,74.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 25-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:350

Zaaknummer: 01/879372-16

Rechters: T. van de Woestijne, C.A. Mandemakers en M.J. Smit

RECHTSPRAAK

Bevoegdheidsincident bij de kantonrechter. Na aanrijding wordt vooralsnog een beperkt bedrag aan zaakschade gevorderd, terwijl voldoende duidelijk is dat de aangesprokene ook al een vordering vanwege letselschade in het vooruitzicht is gesteld. Er is geen duidelijke aanwijzing dat die vordering onder de competentiegrens van de kantonrechter zal blijven. Vanwege die processuele complicatie volgt verwijzing van de zaak naar de kamer voor handelszaken.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:313

Zaaknummer: 5470935 \ CV EXPL 16-7786

Rechters: J.A.O.M. van Aerde

Advocaten: J.H. Brouwer en J. Verstoep

RECHTSPRAAK

X is herstellende van letsel aan zijn achillespees en daarom slecht ter been als hij tijdens een feestje bij benadeelde thuis over een afstapje valt, tegen benadeelde aan, waardoor benadeelde haar heup breekt. De rechtbank oordeelt dat artikel 6:165 lid 1 BW niet alleen betrekking heeft op de toerekening, maar ook op de onrechtmatigheid van de gedraging. Nu de gedragingen van X onder invloed van zijn lichamelijke tekortkoming zijn verricht, moeten deze op grond van artikel 6:165 lid 1 BW als een onrechtmatige daad aan hem worden toegerekend.

X is nog herstellende van letsel aan zijn achillespees en is daarom slecht ter been op het moment dat hij een feestje van benadeelde, bij haar thuis, bezoekt. 's Avonds verplaatst het feest zich van de tuin naar binnen. In de deuropening van de bijkeuken naar de garage bevindt zich een klein afstapje. X struikelt over het afstapje, tegen benadeelde aan die in de garage bezig was. Benadeelde heeft hierbij haar heup gebroken en stelt X vervolgens aansprakelijk voor haar schade.

Niet in geschil is dat bij X sprake was van een lichamelijke tekortkoming in de zin van artikel 6:165 lid 1 BW. Het twistpunt vormt de reikwijdte van dit artikellid. De rechtbank oordeelt ten eerste dat de gedragingen van X in het onderhavige geval onder invloed van zijn lichamelijke tekortkoming zijn verricht. Het ongeval zou niet op deze wijze hebben plaatsgevonden bij afwezigheid van de lichamelijke tekortkoming bij X. Zonder deze blessure was X waarschijnlijk niet geschrokken van het afstapje en had hij geen vaart gemaakt en een afstand van vier meter afgelegd waarin hij probeerde houvast te vinden.

De rechtbank gaat niet mee in het standpunt van X en zijn verzekeraar ASR, en oordeelt dat artikel 6:165 lid 1 BW niet alleen betrekking heeft op de toerekening, maar ook op de onrechtmatigheid van de gedraging. Hierbij verwijst zij naar de tekst van de bepaling, de parlementaire geschiedenis en het gegeven dat ook in de literatuur van deze uitleg wordt uitgegaan. Nu de gedragingen van X onder invloed van zijn lichamelijke tekortkoming zijn

verricht, moeten deze op grond van artikel 6:165 lid 1 BW als een onrechtmatige daad aan hem worden toegerekend.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:240

Zaaknummer: C/19/114713 / HA RK 16-13

Rechters: S.M. Schothorst

Advocaten: H. Vorsselman en H. van Katwijk

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:165 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Letselschade. Begroting van de schade na mishandeling in de hoofdzaak. Hoofdelijke aansprakelijkheid van gedaagden. Beoordeling van de onderlinge verhouding van ieders bijdrage in de schadevergoeding in vrijwaring. De ene gedaagde heeft door het uitdelen van de eerste klap de aanzet gegeven tot een vechtpartij. De andere gedaagde heeft het grootste aandeel gehad in de schadeoorzaak door het slachtoffer te schoppen terwijl dat weerloos op de grond lag. De onderlinge vergoedingsplicht is vastgesteld op tien procent tegenover negentig procent.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 18-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:168

Zaaknummer: C/01/293284 / HA ZA 15-320

Rechters: E.J.C. Adang

Advocaten: F.J. Straathof, L.M.M. Rohof en L.P.M. van Erp

Wetsartikelen: 6:101 BW, 6:102 BW en 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Overtreding van artikel 9 lid 1 Arbeidsomstandighedenwet (tijdig melden) en artikel 7.5 lid 1 Arbeidsomstandighedenbesluit (toereikend onderhoud arbeidsmiddel). Afvalcontainer is een arbeidsmiddel in de zin van het Arbeidsomstandighedenbesluit. Verlies van twee tanden is blijvend letsel. Matiging boete onvoldoende gemotiveerd, arbeidsongeval kan redelijkerwijs niet aan werkgever worden verweten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2017:184

Zaaknummer: AWB 16_5194

Rechters: G.M.J. Kok

Advocaten: C.N. van der Sluis en N. Timmermans

Wetsartikelen: 9 lid 1 Arbeidsomstandighedenwet en 7.5 lid 1 Arbeidsomstandighedenbesluit

RECHTSPRAAK

A loopt schade op in haar werkzaamheden als ‘Dive Master’ tijdens een duiksafari naar haaien. Het Gerecht oordeelt dat B, de werkgever van A, in diens zorgplicht is tekortgeschoten en verklaart voor recht dat B aansprakelijk is voor de door A opgelopen schade.

A is sinds 2012 als ‘Dive Master’ werkzaam bij B, een bedrijf dat duikexcursies en duikcursussen verzorgt op Sint Maarten. Op 31 oktober 2014 gaat A mee als begeleidend duiker op een duiksafari voor toeristen (‘Shark Awareness Dive’), waarbij zij voer op de bodem plaatst waar haaien op af komen. Tijdens deze duik is A in haar linkeronderbeen gebeten door een verpleegsterhaai, waardoor A ernstige verwondingen heeft opgelopen. In de onderhavige zaak verzoekt A het Gerecht om voor recht te verklaren dat B aansprakelijk is voor de schade van het ongeval. B voert als verweer dat (i) er nooit een arbeidsovereenkomst heeft bestaan tussen B en A, (ii) dat er sprake is van grove schuld aan de zijde van A omdat zij meerdere haaien aan hun staart heeft getrokken, en (iii) dat het gaat om een overmachtsituatie, aangezien haaienduiken een risicosport met wilde dieren is.

Het Gerecht oordeelt dat tussen A en B sprake was van een arbeidsovereenkomst; ondanks het feit dat zij pas na het ongeval als werknemer werd geregistreerd, blijkt uit de stukken dat A al sinds 2012 werkzaam was voor B. Uit de beelden is niet af te leiden dat A inderdaad aan de staart van haaien heeft getrokken; zij heeft de haaien juist weggeduwd omdat zij te dichtbij kwamen. Er is dus geen sprake van grove schuld aan de zijde van A. Daarnaast stelt het Gerecht dat B niet aan haar zorgplicht heeft voldaan; A’s direct leidinggevende had onvoldoende ervaring om diens verantwoordelijke functie op zich te nemen, heeft A specifiek geïnstrueerd achter hem te gaan zitten waardoor hij A niet in de gaten kon houden, en A geen maliënkolder droeg. Het Gerecht is evenmin van mening dat sprake is van een overmachtsituatie, omdat uit de eigen stellingen van B blijkt dat het een reguliere bedrijfsactiviteit betreft.

Derhalve verklaart het Gerecht voor recht dat B aansprakelijk is voor de schade van A en verwijst de zaak naar de schadestaatprocedure.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 10-01-2017

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2017:1

Zaaknummer: AR 2015/104

RECHTSPRAAK

Met zijn verzoek tot een voorlopig deskundigenbericht beoogt verzoeker de gelegenheid te krijgen zijn procespositie te bepalen in de bodemprocedure die jegens hem is ingesteld. In die bodemprocedure heeft hij de rechtbank verzocht om de nodige onderzoeken te bevelen; parallel hieraan doet verzoeker in de onderhavige procedure hetzelfde verzoek. De rechtbank wijst het verzoek af wegens strijd met de goede procesorde, nu de vraag of het bevelen van deskundigenonderzoeken geboden zal zijn genoegzaam door de rechter in de bodemprocedure in de beoordeling zal worden betrokken. Het inwilligen van het voorliggende verzoek is niet dienstig aan de bodemprocedure, die daarmee naar het oordeel van de rechtbank onnodig zou worden doorkruist.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 30-12-2016

Zaaknummer: C/08/190149 / HA RK 16-116

RECHTSPRAAK

Geen schending zorgplicht werkgever bij val van natte trap. De Raad wijst, doende wat de rechtbank zou behoren te doen, het verzoek om schadevergoeding af.

De rechtbank heeft niet onderkend dat de verzoekschriftprocedure als geregeld in titel 8.4 van de Awb van toepassing is op het verzoek van betrokkene om de schade te vergoeden die hij meent te hebben geleden en nog te zullen lijden als gevolg van het hem overkomen ongeval wegens schending van de zorgplicht. De aangevallen uitspraak komt dan ook voor vernietiging in aanmerking.

Geen schadevergoeding wegens schending van de zorgplicht. Appellant heeft aangetoond dat hij als werkgever aan zijn zorgplicht heeft voldaan. Van betrokkene mocht worden verwacht dat hij na de zware regenval op de dag van het ongeval rekening hield met een natte trap en zich bewust was van mogelijke gladheid en van het gevaar van uitglijden. Appellant is niet aansprakelijk voor schade van betrokkene.

De Raad wijst, doende wat de rechtbank zou behoren te doen, het verzoek om schadevergoeding af.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 29-12-2016

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2016:5106

Zaaknummer: 16/1079 AW

Rechters: J.N.A. Bootsma

Advocaten: M. Pullens, J.G.J. Jansen en J.R.M. Rikmenspoel

RECHTSPRAAK

Darmoperatie, buikvliesontsteking, spoedoperatie met complicaties, medische aansprakelijkheid. Bezwaren tegen het deskundigenrapport zijn niet zodanig zwaarwegend en steekhoudend dat zij het gelasten van een nieuw deskundigenbericht rechtvaardigen.

Het verzoek tot het bevelen van een nieuw voorlopig deskundigenbericht wordt afgewezen. Het verzoek zou alleen kunnen worden ingewilligd als er sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden die een nieuw deskundigenbericht rechtvaardigen, of indien er sprake is van zwaarwegende en steekhoudende bezwaren tegen de wijze van totstandkoming en/of de inhoud van het eerder uitgebrachte deskundigenbericht, die maken dat dit bericht geen duidelijkheid geeft over de voor de beslissing van het geschil relevante feiten en omstandigheden en dus onbruikbaar is om de procespositie te bepalen. Daarvan is geen sprake.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 22-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2016:7126

Zaaknummer: C/01/310312 / EX RK 16-130

Rechters: E.J.C. Adang

Advocaten: L.H. Poortman-de Boer en mr. M. Christe

RECHTSPRAAK

Geen schending zorgplicht werkgever bij val van natte trap. De Raad wijst, doende wat de rechtbank zou behoren te doen, het verzoek om schadevergoeding af.

Betrokkene is in dienst bij de Spoorwegpolitie. Dienstongeval. Op 3 mei 2012 heeft betrokkene deelgenomen aan een tweedaagse zogeheten Amok-training. Hierbij werd getraind hoe in de situatie dat één of meer daders proberen om zo veel mogelijk dodelijke slachtoffers te maken, deze dader(s) zo snel mogelijk kan/kunnen worden uitgeschakeld. Tijdens de oefening is betrokkene ten val gekomen en heeft hij letsel aan zijn rug en linkerpink opgelopen.

Appellant heeft het ongeval aangemerkt als een dienstongeval. Dat betrokkene pas enkele jaren na het ongeval heeft gesteld dat hij over loszittende vloerbedekking is gestruikeld, brengt niet mee dat de bewijslastverdeling wijzigt. Dat appellant heeft nagelaten onderzoek te doen, komt dan ook voor zijn risico.

Appellant heeft niet aangetoond dat hij heeft voldaan aan zijn zorgplicht om dit dienstongeval te voorkomen. De rechtbank is ervan uitgegaan dat de vloerbedekking dermate loszat dat het voorzienbaar was dat iemand daarover zou struikelen en ernstig letsel zou kunnen oplopen. Daarom mocht van appellant worden verwacht dat hij de vloerbedekking had gerepareerd ter voorkoming van ongevallen. Appellant is dan ook gehouden om de restschade die betrokkene als gevolg van het ongeval lijdt te vergoeden.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 22-12-2016

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2016:5021

Zaaknummer: 16/2062 AW

Rechters: J.N.A. Bootsma

Advocaten: A.H. Beijer, R.H.A. Nathans en F.F. van Norel

RECHTSPRAAK

In dit deelgeschil na een ongeval waarin verzoeker in dronken toestand van een trede van een vrachtwagen is gevallen acht de rechtbank causaal verband tussen het ongeval en de ernstige letselschade van verzoeker aanwezig. De rechtbank oordeelt dat verweerder aansprakelijk is op grond van artikel 185 WVV en een beroep op overmacht door verweerder niet slaagt. De vijftig-procent-regel acht de rechtbank niet van toepassing en zij neemt een eigen schuld van verzoeker aan van negentig procent, maar acht een billijkheidscorrectie van tien procent gerechtvaardigd.

In dit vervolg op de tussenuitspraak in dit deelgeschil (zie PS 2017-0130), waarin partijen in de gelegenheid werden gesteld een getuige op te roepen, oordeelt de rechtbank over de aansprakelijkheid van de (regelend) verzekeraar van de vrachtwagen die betrokken was bij een ongeval.

Over het ongeval staat vast dat verzoeker zich in beschoonen toestand agressief gedroeg en hij op het moment dat de chauffeur van de vrachtwagen wegreed, hetzij aan de bestuurderszijde op de treeplank van de vrachtwagen stond, hetzij op andere wijze aan de bestuurderskant van de vrachtwagen hing. Verzoeker heeft ernstig letsel opgelopen. De rechtbank overweegt op basis van de getuigenverklaring dat een alternatieve oorzaak voor dat letsel is uit te sluiten.

De rechtbank overweegt voorts dat door verweerder is betoogd dat in dit geval het door verzoeker als grondslag aangevoerde artikel 185 WVV toepassing mist omdat verzoeker moet worden beschouwd als een door het motorrijtuig vervoerd persoon, aangezien verzoeker aan de vrachtwagen hing tot het moment van het ongeval en dat volgens verweerder het begrip 'vervoerd worden' in de zin van de Wegenverkeerswet 1994 ruim moet worden uitgelegd. De rechtbank oordeelt echter dat op het moment van weggrijden van de vrachtwagen verzoeker aan de vrachtwagen hing, maar duidelijk was dat dit aan de vrachtwagen hangen niet de bedoeling in zich hield om 'vervoerd te worden' en acht artikel 185 WVV daarom van toepassing.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat het feit dat verzoeker zich agressief gedroeg en onder meer op de ramen van de vrachtwagen sloeg geen beroep op overmacht rechtvaardigt. De rechtbank is wel van oordeel dat de vijftig-procent-regel in dit geval buiten toepassing moet blijven omdat verzoeker door zijn gedrag een aan opzet grenzende roekeloosheid heeft vertoond. Door zijn eigen agressieve gedrag heeft verzoeker volgens de rechtbank een situatie in het leven geroepen waarin de chauffeur zich zodanig bedreigd heeft gevoeld dat hij zijn vrachtwagen heeft verplaatst. De rechtbank stelt de eigen schuld vast op negentig procent.

Vervolgens beantwoordt de rechtbank de vraag of op basis van alle omstandigheden van het geval het toepassen van een billijkheidscorrectie gerechtvaardigd is, bevestigend. De rechtbank overweegt dat door het ongeval verzoeker zwaar beenletsel heeft opgelopen dat hem blijvend invalide maakt, hij door het opgelopen letsel zijn beroep als vrachtwagenchauffeur niet meer kan uitoefenen en de financiële impact van het ongeval voor zijn gezin bijzonder groot is. Op grond hiervan is de rechtbank van oordeel dat een billijkheidscorrectie van tien procent gerechtvaardigd is. Dit houdt in dat de verzekeraar van de vrachtwagen volgens de rechtbank voor twintig procent aansprakelijk is voor de schade die verzoeker als gevolg van het hem overkomen ongeval heeft geleden. De andere bij het geschil betrokken verzekeraar, die volgens de rechtbank uitsluitend als regelend verzekeraar is opgetreden, is volgens de rechtbank niet aansprakelijk.

De rechtbank overweegt over de verzochte kostenveroordeling dat indien de schadevergoedingsplicht op grond van artikel 6:101 BW evenredig met de mate van eigen schuld van de benadeelde wordt verminderd, dit ook geldt voor de kosten van de behandeling van het deelgeschil, nu deze kosten op grond van artikel 1019aa lid 2 Rv hebben te gelden als kosten als bedoeld in artikel 6:96 lid 2 BW, en veroordeelt de verzekeraar tot betaling van twintig procent van de begrote kosten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:7257

Zaaknummer: C/16/407492 / HL RK 16-2 2

Rechters: J.M. van Jaarsveld

Advocaten: J.D. Eerdmans en M.T. Spronck

RECHTSPRAAK

In deze deelgeschilprocedure na een verkeersongeval wijst de rechtbank het verzoek tot betaling van een voorschot af nu onvoldoende inzicht bestaat in de klachten en beperkingen die kunnen worden toegeschreven aan het ongeval.

Verzoeker verzoekt in dit deelgeschil na een verkeersongeval onder meer betaling van een voorschot en vergoeding van buitengerechtelijke kosten door verweerder, de WAM-verzekeraar van de automobilist die was betrokken bij het ongeval.

De rechtbank overweegt dat de aard van de deelgeschilprocedure evenwel met zich meebrengt dat de deelgeschilrechter zo veel mogelijk uitdrukkelijk en zonder voorbehoud oordeelt en dat dit andere eisen aan de beoordeling van een verzoek over een (aanvullend) voorschot stelt dan indien een voorschot in kort geding of provisionele eis in een bodemprocedure zou worden gevorderd. De rechtbank overweegt vervolgens dat dit betekent dat op basis van de thans in het geding gebrachte stukken vastgesteld moet kunnen worden dat verzoeker een aanspraak heeft op schadevergoeding ter zake van verschenen schade die de reeds door verweerder betaalde voorschotten (significant) overstijgt, nu voor (nadere) bewijslevering is in een deelgeschilprocedure immers in beginsel geen plaats.

De rechtbank is van oordeel dat op dit moment nog geenszins het stadium is bereikt dat duidelijkheid bestaat over de klachten en de

daaruit voortvloeiende beperkingen die kunnen worden toegeschreven aan het verzoeker overkomen ongeval. De rechtbank overweegt dat nu het causaal verband tussen het letsel en het ongeval (nog) niet kan worden vastgesteld ook te weinig duidelijkheid bestaat over de omvang van de aan het ongeval te rekenen schade. De rechtbank wijst het verzoek af nu in dit deelgeschil niet kan worden vastgesteld dat verzoeker een vorderingsrecht heeft dat het totaal van de reeds verstrekte voorschotten overstijgt.

Over de gevorderde buitengerechtelijke kosten is de rechtbank van oordeel dat, hoewel het op zichzelf genomen redelijk is dat

verzoeker kosten maakt, waaronder kosten van rechtsbijstand, het niet (meer) redelijk is dat verzoeker al vier verschillende belangenbehartigers in de arm heeft genomen. Daarom en in verband met de op dit moment nog bestaande onduidelijkheid over het causaal verband en daarmee over de omvang van de schade, oordeelt de rechtbank dat verweerder niet is gehouden tot het voldoen van het gevorderde bedrag aan buitengerechtelijke kosten en wordt het verzoek afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-12-2016

Zaaknummer: C/16/420717 / HA RK 16-167 MAR

RECHTSPRAAK

Dwarslaesie na bevalling. Verstrekking verwerking persoonsgegevens.

In 2005 bevalt X in het Waterlandziekenhuis van haar zoon Y, bij wie sprake is van een hoge dwarslaesie. Na eerdere procedures over de aansprakelijkheid van het Waterlandziekenhuis, waarin X in incidenteel appèl inzage verzocht in een door een radioloog opgestelde notitie omdat daarin bevestigd zou worden dat de dwarslaesie traumatisch van aard is, verzoekt X de rechtbank te bepalen dat Centramed (alsnog) voldoet aan het door haar gedane verzoek op grond van artikel 35 Wbp, strekkende tot een volledig overzicht van elke verwerking van hen (X en Y) betreffende persoonsgegevens. De rechtbank constateert dat het X niet te doen is om inzage te krijgen in de door de radioloog opgestelde analyse, maar is van oordeel dat inzage in deze volledige analyse niet voor toewijzing in aanmerking komt omdat er geen sprake is van een medisch onderzoek, maar van een medische analyse van bestaande gegevens.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-12-2016

Zaaknummer: C/09/516654 / HA RK 16-410

ANNOTATIE

Onvoldoende toezicht bij val van speeltoestel levert geen aansprakelijkheid op van onderwijsinstelling dan wel buitenschoolse opvang.

mr. K.M. Zweep

Een zevenjarig meisje loopt letsel op nadat zij tijdens de buitenschoolse opvang valt van 'stepping stones' die zich bevinden op het schoolplein. In dit deelgeschil speelt primair de vraag of de school op basis van artikel 6:174 BW aansprakelijk kan worden gehouden. Daarbij is het gebreks criterium van belang. De Rechtbank Den Haag maakt voor de invulling van dat criterium gebruik van de gezichtspunten uit het Wilnis-arrest. Subsidiar speelt de vraag of de buitenschoolse opvang mogelijk is tekortgeschoten in haar zorgplicht als toezichthouder. In deze annotatie wordt de invulling van de verplichting om toezicht te houden door de school dan wel de buitenschoolse opvang belicht.

1. Inleiding

Op grond van artikel 6:174 BW kan de bezitter van een gebrekkige opstal aansprakelijk worden gesteld voor schade. Voorwaarde daarvoor is dat de desbetreffende opstal niet voldoet aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen, dat de opstal daardoor gevaar oplevert voor personen of zaken en dat het gevaar zich heeft verwezenlijkt. In de onderhavige zaak wordt hoofdzakelijk ingegaan op het veiligheids criterium dat een rol speelt bij de invulling van aansprakelijkheid op grond van artikel 6:174 BW. In deze annotatie wordt eerst ingegaan op het feitenverloop in deze zaak en wordt de grondslag van de vordering van eiseres besproken. Vervolgens wordt ingegaan op de invulling van de aansprakelijkheidsnormen die gelden bij het aannemen van aansprakelijkheid van scholen bij ongevallen met speeltoestellen, niet zijnde in gevallen van bewegingsonderwijs. Als laatste wordt besproken of deze norm ook kan worden doorgetrokken naar de zorgplicht van de buitenschoolse opvang.

2. Feiten

Op 19 maart 2014 is de destijds zevenjarige dochter van eiseres tijdens de buitenschoolse

opvang ten val gekomen van de *stepping stones* die zich bevinden op het schoolplein van een basisschool. Ten gevolge van de val loopt zij letselschade op. De *stepping stones* zijn kort voorafgaand aan het ongeval geplaatst. Zij zijn voorzien van een certificaat van keuring en voldoen aan de toepasselijke NEN-normen die eisen stellen aan onder meer de veiligheid van *stepping stones* (EN 1176-1:2008 en EN 1177:2008).

3. Grondslag van de vordering

Eiseres stelt de school als bezitter van de *stepping stones* voor de geleden schade aansprakelijk op basis van artikel 6:174 BW. Volgens eiseres is het schoolplein waarop de *stepping stones* zich bevinden naar objectieve maatstaven onveilig, omdat de kans dat kinderen uitglijden of mis springen groot zou zijn. Eiseres stelt dat er eenvoudig maatregelen konden worden getroffen om de *stepping stones* minder onveilig te laten zijn, zoals het plaatsen van rubberen matten.

Daarnaast stelt eiseres zowel de school als de buitenschoolse opvang aansprakelijk op grond van artikel 6:162 BW wegens het houden van onvoldoende toezicht. Volgens eiseres zou iemand naast de *stepping stones* moeten hebben gestaan om een eventuele val op te kunnen vangen.

4. Invulling van het gebreks criterium

Volgens de Rechtbank Den Haag dient de aansprakelijkheid van de school op basis van artikel 6:174 BW te worden beoordeeld aan de hand van de *Wilnis*-criteria (HR 17 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN6236, NJ 2012/155, m.nt. T. Hartlief (*Wilnis*)). Voor het aannemen van aansprakelijkheid moet de opstal niet voldoen aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen. Van belang is dat het enkele feit dat de opstal de schade heeft veroorzaakt niet voldoende is voor het aannemen van aansprakelijkheid. De schade moet het gevolg zijn van een gevaar dat voortvloeit uit de gebrekkigheid van de opstal (S.D. Lindenberg, 'Opstalaansprakelijkheid bij dijkdoorbraak?', AA 2011/3, p. 211). De Rechtbank Den Haag gaat in het onderhavige geval overeenkomstig de *Wilnis*-criteria in op de veiligheid van de *stepping stones* en overweegt dat uit de overgelegde productinformatie, zoals veiligheidsinformatie uit de toepasselijke NEN-normen, blijkt dat de *stepping stones* overeenkomstig de veiligheidsmaatregelen zijn geplaatst. Nu de *stepping stones* een vrije valhoogte tot 60 cm hebben en er geen gedwongen beweging van het lichaam van de gebruiker wordt veroorzaakt, vereisen de NEN-normen geen valdempende ondergrond. De rechtbank volgt de NEN-normen en overweegt op basis daarvan dat de school noch op grond van de toepasselijke NEN-normen, noch ter voorkoming van gevaarzetting, op grond van artikel 6:174 BW verplicht is geweest tot het plaatsen van rubberen matten rondom de

stepping stones.

5. Onvoldoende toezicht

De rechtspraak inzake de aansprakelijkheid van scholen als toezichthouder bij ongevallen van speeltoestellen kenmerkt zich door terughoudendheid. In het algemeen rust op een school een bijzondere zorgplicht ten aanzien van de gezondheid en de veiligheid van de leerlingen die aan haar zorg zijn toevertrouwd en onder haar toezicht staan. Deze bijzondere zorgplicht gaat echter niet zover dat op elke leerling direct toezicht moet worden gehouden, zodanig dat elke onrechtmatigheid kan worden opgemerkt en dat direct kan worden ingegrepen. Een dergelijke eis gaat de maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm te boven (zie o.m. Rb. Utrecht 27 oktober 2010, ECLI:NL:RBUTR:2010:BO1935, r.o. 2.8, Rb. Rotterdam 13 mei 2009, ECLI:NL:RBROT:2009:BJ2084, r.o. 3.13 en Rb. Zwolle 9 februari 2011, ECLI:NL:RBZLY:2011:BP8547, JA 2011/80, r.o. 4.1).

In het onderhavige geval oordeelt de rechtbank dat uit de omstandigheid dat kinderen zich bij het spelen op stepping stones in de vrije ruimte bewegen geen algemene plicht voor de buitenschoolse opvang voortvloeit om toezicht te houden. De rechtbank overweegt, nu de stepping stones voldoen aan de bouwkundige eisen en in overeenstemming met deze eisen zijn geplaatst, dat de buitenschoolse opvang ervan mag uitgaan dat kinderen vanaf vijf jaar in beginsel zonder toezicht gebruik kunnen maken van het speeltoestel. In de onderhavige situatie oordeelt de rechtbank mijns inziens terecht dat ten opzichte van de buitenschoolse opvang enige mate van terughoudendheid moet worden aangenomen bij het aannemen van aansprakelijkheid vanwege het nalaten van voldoende toezicht zoals dat de afgelopen jaren ten opzichte van scholen (buiten het geval van bewegingsonderwijs) is geformuleerd. Dat deze open norm mijns inziens terecht wordt doorgetrokken op de aansprakelijkheid van een buitenschoolse opvang, vindt rechtvaardiging in de omstandigheid dat de verantwoordelijkheden in beide organisaties vrijwel overeenstemmen.

Dat terughoudendheid moet worden betracht, volgt mijns inziens ook uit het maatschappelijk aanvaarde risico dat speeltoestellen nu eenmaal gevaren met zich meebrengen. Speeltoestellen vindt men tegenwoordig niet alleen op het schoolplein, maar ook op openbare speelterreinen komen kinderen daarmee in aanraking. In dat soort situaties zullen de ouders of verzorgers van het kind soms enige mate van toezicht houden. Ook in die gevallen zijn ongevallen niet uitgesloten.

Desalniettemin brengt de terughoudende invulling van de zorgvuldigheidsnorm mee dat ruimte moet worden gelaten voor bijzondere omstandigheden. Deze bijzondere omstandigheden kunnen leiden tot een verhoogde zorgplicht van een school dan wel een

buitenschoolse opvang. Mijns inziens kan bijvoorbeeld het denkniveau van de leerlingen een rol spelen bij de invulling van die zorgplicht. Indien zich (tevens) minder begaafde leerlingen op het schoolplein bevinden of dat zij vanuit de buitenschoolse opvang gebruik maken van speeltoestellen, dan zal van de school of de buitenschoolse opvang in kwestie wellicht eerder mogen worden verlangd dat zij extra toezicht houdt bij de speeltoestellen. In het onderhavige geval overweegt de rechtbank dat niet is gebleken van dergelijke omstandigheden.

Bovendien kan mijns inziens ook de aard van het speeltoestel en de bekendheid daarvan bij leerlingen een aspect zijn op basis waarvan een verhoogde zorgplicht kan gelden. Een glijbaan, een klimrek en een schommel zijn speeltoestellen waar kinderen veelal van jongs af aan mee opgroeien. In het onderhavige geval zijn de stepping stones kort voorafgaand aan ongeval op het schoolplein geplaatst. Doordat het nieuwe speeltoestel relatief onbekend is, kan mijns inziens eerder een verhoogde mate van toezicht worden verlangd. De rechtbank is niet nader ingegaan op deze omstandigheid in haar oordeel bij de invulling van de zorgplicht. Een dergelijke omstandigheid alleen zal waarschijnlijk niet doorslaggevend zijn voor het aannemen van aansprakelijkheid, maar is wel noemenswaardig voor de invulling van een open norm.

In het onderhavige geval hanteert de Rechtbank Den Haag de algemene lijn in de rechtspraak dat het enkele feit dat er een ongeval gebeurt, in het algemeen niet betekent dat de school de op haar rustende zorgplicht heeft geschonden. De rechtbank trekt dit mijns inziens terecht door naar situaties waarin ongevallen plaatsvinden onder toezicht van de buitenschoolse opvang.

RECHTSPRAAK

Belanghebbende heeft schade opgelopen door een incident met een patiënt in de instelling waar zij werkte. Zij heeft na een ontslagprocedure een vergoeding van haar werkgever ontvangen. Belanghebbende heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze vergoeding ziet op immateriële schade als gevolg van het incident met de patiënt. De vergoeding moet daarom als belast loon in aanmerking worden genomen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 25-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2016:7483

Zaaknummer: BRE - 15 _ 7306

Rechters: C.A.F.M. Stassen

Wetsartikelen: 10 Wet op de loonbelasting 1964

RECHTSPRAAK

Val motorrijder met letselschade ten gevolg; aansprakelijkheid wegbeheerder? Gemeente heeft met aanstellen wegbeheerder voldoende invulling gegeven aan de op haar rustende verplichting.

Motorrijder is ter hoogte van een (in de openbare weg aangelegde) trems (opbreking in het wegdek ten behoeve van de aanleg van nutsvoorzieningen) met zijn motor ten val gekomen en heeft daarbij ernstig letsel opgelopen. Het is niet komen vast te staan dat de trems ten tijde van het ongeval een gevaarlijke situatie opleverde voor motorrijders, noch dat de gemeente daarvan op de hoogte was of had moeten zijn. De gemeente heeft met het aanstellen van een wegbeheerder voldoende invulling gegeven aan de op haar als wegbeheerder rustende verplichting om zo veel mogelijk te voorkomen dat op de openbare weg een voor weggebruikers gevaarlijke situatie ontstaat. Regreszaak.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:4095

Zaaknummer: 200.133.681/01

Rechters: J.F. Aalders, D.J. Oranje en A.W.H. Vink

Advocaten: C.C. Jongens en H. Lebbing

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Whiplash. Aan neurologische rapportage uit 2011 kan niet de conclusie worden ontleend dat nog steeds sprake is van reële klachten die voortvloeien uit aanrijding in 2006. Verzekeraar wordt bevolen mee te werken aan psychiatrisch onderzoek. In redelijkheid gemaakte kosten in verband met wisselen van letselschadeadvocaat komt voor rekening van aansprakelijke verzekeraar.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:4601

Zaaknummer: C/15/229969 / HA RK 15/124

Rechters: M.A.J. Berkers

Advocaten: M.A.M. de Vries-Meijer en G.C. Endedijk

RECHTSPRAAK

In deze tussenuitspraak in een deelgeschil na een ongeval acht de rechtbank feiten en omstandigheden nog onvoldoende vaststaan om te oordelen over de verzochte verklaring voor recht. De rechtbank stelt daarom beide partijen in de gelegenheid om de bekende getuige van het ongeval als getuige op te roepen alvorens verder te beslissen over de aansprakelijkheid.

Verzoeker heeft ernstig letsel opgelopen en stelt dat dit het gevolg is van een ongeval met een vrachtwagen. Hij verzoekt in dit deelgeschil onder meer om een verklaring dat de (regelend) verzekeraar van de vrachtwagen aansprakelijk is voor zijn (letsel)schade op grond van artikel 185 WVV en artikel 6:162 BW. Verweerder heeft zich als inhoudelijk verweer onder meer op het standpunt gesteld dat artikel 185 WVV niet van toepassing is en dat er sprake is van overmacht aan de zijde van de chauffeur van de vrachtwagen.

De rechtbank overweegt dat vaststaat dat verzoeker zich in beschooten toestand agressief gedroeg en hij op het moment dat de chauffeur van de vrachtwagen wegreed, hetzij aan de bestuurderszijde op de treeplank van de vrachtwagen stond, of op andere wijze aan de bestuurderskant van de vrachtwagen hing. Voor de rechtbank staat ook vast dat verzoeker van de rijdende vrachtwagen is afgevallen. De voor de beslissing over de aansprakelijkheid van doorslaggevende betekenis de zijnde feiten en omstandigheden acht de rechtbank op dit moment echter nog onvoldoende vaststaan.

In het kader van zowel de toedracht als het beroep op overmacht is volgens de rechtbank onvoldoende helderheid over de omstandigheden die tot het weggrijpen van de chauffeur hebben geleid, met name de dreiging die van de situatie en van verzoeker is uitgegaan. Van het ongeval is volgens de rechtbank één bekende getuige, die door beide partijen als onafhankelijk en objectief wordt aangeduid. De rechtbank overweegt dat deze getuige bovendien vanuit zijn professie (huisarts) is opgeleid om waar te nemen, hetgeen zijn verklaring volgens de rechtbank een vergaande betrouwbaarheid verleent.

Naar het oordeel van de rechtbank zouden nadere vragen aan deze getuige en zijn

antwoorden op die vragen voldoende opheldering kunnen geven om alsnog tot een beslissing over de aansprakelijkheid te kunnen komen. Het horen van deze ene getuige is naar het oordeel van de rechtbank de beperkte en overzichtelijke investering in tijd, geld en moeite waard gelet op het belang voor partijen dat er duidelijkheid komt over de aansprakelijkheid, welk belang de rechtbank groot acht. Alvorens verder te beslissen stelt de rechtbank beide partijen in de gelegenheid om genoemde getuige als getuige op te roepen.

(Zie PS 2017-0131 voor de einduitspraak in dit deelgeschil.)

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-05-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:7256

Zaaknummer: C/16/407492 / HL RK 16-2

Rechters: J.M. van Jaarsveld

Advocaten: J.D. Eerdmans en M.T. Spronck

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Toepasselijk recht van vóór 1993. Wettelijk maximum vordering benadeelde partij miskend.

Strafrecht. Het hof heeft verdachte veroordeeld voor een zedendelict, gepleegd in de periode april 1985 en april 1990. Het slachtoffer heeft zich als benadeelde partij gevoegd en kreeg schadevergoeding ter hoogte van € 10.00 toegewezen. In cassatie klaagt de verdachte met succes dat de vordering van het slachtoffer tot ten hoogste € 680,67 kon worden toegewezen, gelet op het toepasselijke recht. De Hoge Raad overweegt dat het hof kennelijk toepassing heeft gegeven aan artikel 51f lid 1 Sv, dat bepaalt dat een benadeelde partij zich in het strafproces kan voegen, zonder aan deze vordering een maximum te verbinden. Deze bepaling werd eerst bij Wet van 17 december 2009 ingevoerd. De voorloper van artikel 51f lid 1 Sv – artikel 51a lid 1 (oud) Sv – is op 1 april 1993 in werking getreden, maar de bewezenverklaarde feiten zijn begaan vóór 1 april 1993. Volgens het vóór 1 april 1993 geldende recht (artikel 56 (oud) RO) kon door de beledigde partij maximaal f. 1.500 (= € 680,67) gevorderd worden (vgl. HR 7 mei 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE0537, *NJ* 2002/390). De Hoge Raad vernietigt daarom de uitspraak voor zover daarin meer dan € 680,67 werd toegewezen en verklaart het slachtoffer voor het meerdere niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:67

Zaaknummer: 15/02234

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 51f Sv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Gewapende overval op winkel; bedreiging met BB-gun. Het bedreigde slachtoffer vordert € 2.750 aan immateriële schadevergoeding. De rechtbank matigt dit bedrag tot € 750. Weliswaar spreekt het slachtoffer over een traumatische ervaring en aanhoudende angstgevoelens, maar er is geen medische verklaring bijgevoegd over de ernst van het opgelopen trauma en de eventueel noodzakelijke behandeling.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:607

Zaaknummer: 03/702580-16

Rechters: E.J.M. Boogaard-Derix, J.J.M. Wassenberg en C.M.J. van den Acker

Advocaten: A.A.Th.X. Vonken

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Mishandeling van toenmalige partner (slaan in het gezicht, schoppen tegen de grond). Immateriële schadevergoeding toegekend ter hoogte van € 500.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:241

Zaaknummer: 16/652779-16 (strafzaak) en 13/039418-15 (tul)

Rechters: L.E. Verschoor-Bergsma, R.P. den Otter en M.H.M. Collombon

Advocaten: W.J. Ausma

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel (messteek in bovenbeen). Het slachtoffer voegt zich als benadeelde partij en krijgt € 2.500 aan immateriële schadevergoeding toegewezen, alsmede € 1.167,17 aan proceskosten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 19-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:238

Zaaknummer: 16/659982-16 en 21/004044-13 (tul)(P)

Rechters: J.G. van Ommeren, G. Perrick en J.W. Ouwerkerk

RECHTSPRAAK

Civiel. Tussenvonnis. Aansprakelijkheid verkeersongeval. Auto raakt om onbekende reden van de weg in de berm, waar 81-jarige eiseres was die letselschade op heeft gelopen. Bewijslevering; gedaagde wordt in de gelegenheid gesteld tegenbewijs te leveren om het vermoeden van het Gerecht dat gedaagde eiseres heeft aangereden, te ontzenuwen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 18-01-2017

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2017:50

Zaaknummer: A.R. no. 100 van 2016

Rechters: A.H.M. van de Leur

Advocaten: D.G. Kock en O.R. van Trikt

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag op echtgenote en poging tot doodslag op zoon. Ontoerekeningsvatbaarheidsverweer verworpen. Zoon en dochter (die ook ter plaatse was) krijgen beide € 25.000 immateriële schadevergoeding toegewezen. Zus van echtgenote krijgt € 5.177,56 toegewezen ter vergoeding van begrafenis kosten.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-01-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:132

Zaaknummer: 20-002033-14

Rechters: F.P.E. Wiemans, M.J.H.J. de Vries-Leemans en N.J.M. Ruyters

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid van advocaat als opdrachtgever. Maatstaf voor vaststelling daarvan en toepassing van die maatstaf. Nieuwe verweren in strijd met de tweeconclusieregel.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-01-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:136

Zaaknummer: 200.126.814

Rechters: H.E. de Boer, F.J. de Vries en J.G.J. Rinkes

Advocaten: R.S. Schouten en M.B. Bruinsma

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheidsrecht. Aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad voor het in het verkeer komen van snijplanken die mogelijk een gevaar voor de gezondheid opleveren? Kelderluik-criteria. Wel onrechtmatige daad, maar niet is voldaan aan het relativiteitsvereiste van artikel 6:163 BW.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-12-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:5484

Zaaknummer: 200.176.727/01

Rechters: J.W. Hoekzema, A.W.H. Vink en R.M. de Winter

Advocaten: H.M. Punt en K. Dadi

Wetsartikelen: 6:163 BW

RECHTSPRAAK

Verkeersfout is volledig te wijten aan het rijgedrag van partij B. Schending richtlijnen voor veiligheid bij wegafzettingen maakt dit niet anders. (De verzekeraar van) partij B moet de volledige schade dragen.

In maart 2013 is partij Z met zijn voertuig tegen een wegens werkzaamheden op de openbare weg geplaatst wegafzettingsshek aangereden. Partij X die achter de wegafzetting werkzaam was, is door het wegafzettingsshek geraakt en heeft hierdoor zwaar letsel opgelopen. Het wegafzettingsshek was op 5 meter van de werkzaamheden geplaatst in plaats van de daarvoor gebruikelijke (CROW-richtlijnen) voorgestelde 10 meter.

Partijen verschillen van mening over de oorzaak van het ongeval. Partij A is van mening dat het ongeval uitsluitend het gevolg is van het al dan niet tijdig waarnemen van de wegafzetting. Partij B is van mening dat het ongeval heeft plaatsgevonden omdat de wegafzetting niet op een veilige afstand van de werkzaamheden was geplaatst.

In dezen meent de commissie dat het ongeval enkel en alleen te wijten is aan het rijgedrag van partij Z temeer nu ook uit het VOA blijkt dat ook bij het hanteren van de juiste afstand het ongeval eveneens zou hebben plaatsgevonden.

De commissie is van oordeel dat partij B 100% van de gemaakte medische kosten dient te betalen aan partij A.

Instantie: Geschillencommissie Regresaanspraken Zorgverzekeraars

Datum uitspraak: 05-12-2016

Zaaknummer: 16 GRZ 05

RECHTSPRAAK

Tenuitvoerlegging vervangende hechtenis in verband met schadevergoedingsmaatregel; de eerdere en ook thans voorgestelde betalingsregeling leiden niet tot voldoening binnen redelijke termijn; gebrek aan draagkracht had reeds in strafprocedure moeten worden aangevoerd. Geen schending van fundamentele mensenrechten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:16677

Zaaknummer: C/09/519285 KG ZA 16-1209

Rechters: G.P. van Ham

Advocaten: G.A.E.M. van Zinnicq Bergmann en B.B.M. Vroegindewey

Wetsartikelen: 5 EVRM